

skal have ydet Skat til Kommunen. Det er ganske rigtigt, som det ærede 9de kongevalgte Medlem sagde, at dette var et Punkt, som Socialdemokraterne ønskede forandret. Nu kan det maaske siges, at den Skat, som her kræves, er et saadant Minimum, at den ikke udelukker nogen fra at blive delagtig i den kommunale Valgret, og det kan ogsaa godt være, at denne Opfattelse er rigtig for Landets Vedkommende, thi der er Skatteminimumet saa ringe, at det vistnok ikke har nogen Indflydelse paa, om en Person kan faa Valgret. Men overfor Byer som København, hvor Skatteminimumet er betydeligt større, nemlig 800 Kr., vil det have meget stor Indflydelse. Denne Bestemmelse vil nemlig udelukke en hel Del Kvinder fra at faa Valgret. En hel Del arbejdende Kvinder, Syersker, Fabrikarbejdskere, Ekspeditricer, som ikke opnaa en Indtægt af 800 Kr., ville derved være udelukkede fra at faa Valgret. Ligeledes vil hele den københavnske Tyendestand være udelukket derfra, hvis den nævnte Bestemmelse bibeholdes i Loven. Derfor vilde jeg i meget høj Grad ønske, at man vilde stryge den. Det forekommer mig, at man kunde gøre det saa meget lettere, som man jo ikke kræver en saadan Skattecensus for at opnaa Valgret til Folkeetinget eller ved de almindelige Valg til Landstinget. Der kræver man ikke nogen Skatteydelse, og det forekommer mig, at naar man ikke kræver den ved disse Valg, der have mindst lige saa stor Betydning som Valgene til Kommunerne, kan man ogsaa godt undlade at opstille denne Betingelse med Hensyn til den kommunale Valgret. Jeg fremsætter ikke dette, fordi jeg nærer nogen egentlig Tro paa at kunne faa denne Forandring gennemført paa nærværende Tidspunkt, men fordi jeg vil forbeholde mig Ret til ogsaa i Fremtiden at komme tilbage til dette Spørgsmaal.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Forslag til hurtig Fremme, og jeg tillader mig at udtale et Haab om, at den høje Regering maa være stærk nok til at kunne bringe det uskadt gennem disse Forhandlinger.

Ahlefeldt-Laurvig: Jeg kan sige ligesom flere af de ærede Talere, som have haft Ordet her i Dag, have sagt, at jeg ikke skal komme ind paa Enkeltheder, langtfra; men jeg vil dog gerne gøre nogle enkelte Bemærkninger angaaende denne Sag, som ingen Sinde har været og heller ikke nu er af de Sager, jeg synes om. Jeg

var ogsaa mindre tilfreds med, at det ærede 9de kongevalgte Medlem (Hage) ytrede, at han haabede, at alle vilde være rede til Forhandling om den. Jeg haaber nu ikke, at vi skulle være alt for rede til Forhandling. Jeg tror nemlig, at det vil være meget uheldigt, om vi overhovedet faa en Lov ud af dette Lovforslag. Det er en gammel Bekendt, vi have jo haft dette Lovforslag fremme igennem lang, lang Tid. Jeg havde nær sagt, at det er en god, gammel Bekendt, i hvert Fald for mig, thi det forekommer mig, at intet af de Lovforslag, jeg har været med til at behandle, og som jeg har set fremsatte, i samme Grad som dette har virket hen til at gøre vor Bondestand konservativ. Jeg har ogsaa den Tro, at hvis vi fik dette Lovforslag vedtaget uforandret, saaledes som det nu er, med hele Historien: baade Kvinder, Arbejdere og det hele, skulde jeg maaske en Gang dog naa det, som altid har været mit Ønske i politisk Henseende, nemlig, at vor Bondestand skulde blive fuldkommen konservativ. Det bliver maaske ikke saa let for os at standse dette Forslag, men jeg ved heller ikke, om det vil blive saa let for Regeringen at gennemføre det. Det er jo tidligere blevet ytret fra Socialdemokraternes Side, at de vilde ønske, at Regeringen vilde bruge alle de Midler, den kunde bruge, for at fremtvinge dette Lovforslags Gennemførelse. Det vil jeg ogsaa ønske, for jeg kan ikke tænke mig, at Regeringen kunde bruge anden Tvang overfor Landstinget, hvis Landstinget har den samme Opfattelse nu som tidligere, end at opløse Landstinget, ogsaa opløse de kongevalgte, og saadant et rask, nemt lille Statskup skulde jeg ikke have noget imod. Hvis vi fik en Opløsning og igen kom ind efter et Valg, saa er det min Tro, at Højrepartiet vilde komme stærkere ind i Tal i Landstinget end tidligere, og vi vilde i alt Fald faa mere rette Linier og efter min Mening roligere Samfundsforhold end hidtil.

Dette meget betydelige Lovforslag har en vis Historie, vi have haft med det at gøre i lange, lange Tider tilbage, men det opfattedes en lang Tid almindeligen, jeg tror næsten af alle, som et Agitationsnummer. Man haabede fra Begyndelsen fra Venstres Side, at det skulde gøre Socialisterne medgørlige og faa de yderste radikale omvendte, og faa dem helt væk. Jeg tror, at intet Menneske den Gang drømte om, at der virkelig skulde være Tale om at faa en Lov ud af dette Forslag. Derfor tror jeg nok, at det faldt ned